

PERIÓDICH SATÍRICH,
 HUMORÍSTICH, IL·LUSTRAT Y LITERARI
 DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA.

2 QUARTOS CADA NUMERO PER TOT ESPANYA

y 10 centaus paper en l' isla de Cuba.

Números atrassats 4 quartos.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LLIBREHIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20
 BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIO

Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya, 8 rals.
 Cuba y Puerto Rico, 16.—Estranger, 18.

CAPS DE BROT.

ANTONI NICOLAU.

Es un director notable
 y un músich d' inspiració:
 dirigint no tè un però,
 component està admirable.
 La batuta qu' ell empunya
 y 'l sèu talent colossal
 enalteixen per igual
 son nom y 'l de Catalunya.

LO MESTRE NICOLAU.

No hi haurá amant de la música que no l' aplaudeixi.

Me refereixo á la música verdadera, á la que per ferse aplaudir no necessita tenors fenomenals, ni primas donas guapas, ni pantorrillas de contralts, ni decoracions, ni altres postissos.

La música per la música.

Nicolau s' ha emprés pèl sèu compte aquesta quaresma una serie de concerts, que fins are es lo més serio qu' en lo sèu género s' ha fet á Barcelona.

Ignoro si com á negoci li han sortit los comptes, perque ab un públich tant viciat com lo nostre es difícil tractarhi; lo que sè y 'm consta es que la part selecta de aquest públich ha respost com no podia de menos á la valenta iniciativa del mestre catalá, acudint pressurosa al Liceo á admirar composicions tant inmensas com *Il Deserto de David*, com la *Damnation de Faust* de Berlioz, y moltes altrás encare que menos importants, obra dels principals compositors d' Europa.

Nicolau no s' ha contentat ab aixó tant sols, sino que ademès nos ha fet coneixe alguna cosa de la sèva cullita.

Tal es *Lo triunfo de Venus*, composició dividida en tres parts y plena de inspiració y de talent. Hi ha en ella fragments que van ser aplaudits ab entusiasme: tè una instrumentació correcta, melodías delicadas, trossos descriptius molt bèn entesos y un final grandios y brillant.

Precís es regoneixe que 'l mestre Nicolau que anys endarrera va donarse á coneixe ad dos actes de una ópera titolada *Constanza* ha donat un pás de gegant en lo camí del art.

Rebi la nostra enhorabona.

Nicolau es fill de Barcelona, encare que resideix ordinàriament a París.

Allà es ahont va executar-se per primera vegada *Lo triunfo de Venus*, mereixent, al igual que aquí, 'ls elogis de la premsa y dels intel·ligents.

Molt celebrarem que no siga aquesta la seva última producció, y que no ho serà 'ns ho abona 'l seu temperament apassionat per l' art sublim que professa.

Nicolau té una ànima de artista tancada dintre de un cos robust y atlètic.

Es ademés modest y senzill.

En una paraula, es un altre fill de la terra qu' en l' estranger manté ben sentat lo bon nom de Catalunya.

P. DEL O.

LA CURIOSITAT

Sempre hi sigut curiós. Y com que 'l ditxo ja diu que «geni y figura hasta la sepultura,» es probable que mori sentho.

Comprench qu' es un defecte; pero defecte y tot, l' aguanto, 'l soporto, y, si val á dir la veritat, cada dia se 'm va arrelant més y més.

Lo gran Dumas deya que «l' afany de saber es molt laudable; pero que la curiositat no serveix de res.»

Estich completament conforme ab l' opinió del autor del *Conde de Montecristo*; regonech paladinament que té moltíssima rahò; y á pesar d' aixó, no puch ferhi més: lo mèu vici, defecte, debilitat ó lo que siga, no té cura.

Sin embargo, com diuen los castellans, respectant sempre 'l fallo de 'n Dumas, trobo una mica inexacta la afirmació que estampa al final del seu pensament,

Ell opinava que la curiositat no serveix de res, y per mí serveix de molt.

¿Saben per qué serveix? Per proporcionar-se disgustos, mal-de-caps y gastos.

Precisament aixó es lo que 'ls vaig á demostrar.

No 'ls diré que una vegada, durant las últimas barricadas del carrer de Ponent, per poch m' agafan á causa d' haverme intrincat per aquells parapetos, portat per la curiositat.

No 'ls explicaré tampoch que en certa ocasió, anant á veure per curiositat un incendi d' unas pacas de cotó, varen ferme traginar aygua dugas horas seguidas, convertintme en bombero per forsa.

Ni 'ls contaré, finalment, que introduhintme per curiositat en un grupo hont se deya que un lladre acabava de robar un rellotje, vareig fer lo trist descobriment de que n' havían robat dos, tota vegada que 'l mèu també va desapareixe en mitj de las empentas.

No, tot aixó son fets vulgars que 's repeteixen mil vegadas cada dia y als quals nos hem anat acostumant per la seva mateixa abundancia.

Las mèvas tragerias son de un' altra índole.

Y fins á cert punt, s' explica; perque la mèva curiositat es també d' una índole especial.

Al gra.

Un dia llegia 'ls anuncis d' un periódich.

«Se proporcionan novios y novias,» deya un. «Dirigirse á la calle tal .. etc., etc.»

—¿Cóm s' ho deuen engiponar?—pensava jo

donant voltas al anunci.—¿De quina manera deuen fer la presentació de la noya?

Ja n' hi va haber prou. En ferintme la fibra de la curiositat, no hi ha remey, haig de portar la cosa fins al cap-de-vall.

¿Qué faig? Agafo 'l *portante*—ni se qué rediable es aixó del *portante*, pero ho sento dir tant que també m' agrada dirho,—agafo 'l *portante* y me 'n vaig cap á la *calle tal...* etc., etc.

Avants de tornarme 'l Dèu vos guart, ja van comensar per dirme que havia de donar un duro. Aixó va ferme una mica d' atmetlla... pero en fi, vareig donarlo. ¡Com que sense aquest requisit no podia sapiguer res!

Bueno, ja hem donat lo duro. Llavors van explicarme que hi havia moltes noyas disponibles: de quaranta anys per amunt, podria triar.

¡Quaranta anys! Naturalment, desseguida vaig demanar que 'm tornessin lo duro; pero, cá, ¡quí 'l torna un duro, are que 'n corren tant poch!

—Miri,—va dirme 'l *matrimoniayre*,—si vol la noya ab dot, ha de pèndrela d' aquesta edat; ara, si vosté 's contenta ab un bon pamet de cara y lo demés que correspón, n' hi ha també de més novellas.

Aixís mateix, *novellas*; ni més ni menos que si s tractés de patatas.

—Bueno,—vaig respondre—vingan aquestas novellas que diu.

—¡Oh! Veurá...

Aquest *veurá* volia dir que tenia de donar un altre duro.

Y jo ¡qué havia de fer, si la curiositat m' apretava ab més forsa que una locomotora! 'L vaig donar.

¡Magnífich! aquella mateixa tarde vaig ser presentat á la noya y... ¡horror, terror, furor!..

¡Calculin quina gracia m' havia de fer véurem al davant d' una mossa á qui jo coneixia de...! En fi; val més que no ho diga de qué la coneixia...

Vaig protestar enérgicament, la noya se 'n va anar ab la qua entre camas y l' agent de matrimonis va demanarme un altre duro.

Y jo, com que aquell ja era 'l darrer, li vaig donar perque callés y 'm deixés sortir: la mèva curiositat ja estava satisfeta.

Un altre cas.

Un servidor,—mal m' esta 'l diro,—visch en un quint pis: los quints pisos son molt sans, molt clars, molt frescos... al hivern y molt baratos.

Pues bè; vels' hi aquí que jo cada nit, tot dormint... es á dir, estant despert, sentia una especie de ruído, un trepitj, com si algú 's passejés pel terrat.

—¿Vols t' hi jugá que van per robar las gallinas del militar del segon pis? Aquest dia 'm va semblar qu' ell se queixava d' alguna cosa... ¡Pobre senyor! Y per forsa té que ser un vehí... ¿quí deu ser? Calla... ara me 'n hi vaig de puntetas. ¡No més per curiositat!...

M' aixeco, 'm vesteixo á las foscas y, á las foscas també, pujo al terrat. La porta estava oberta...

—¡Sambomba! ¡aixó es un de la mateixa escala!

Procuo amagarme, arrambantme per la paret y en aquell moment, ¡plaf! una má ciclópea m' arramba una garrotada y sento una veu que crida en castellá:

—¡Bandido! ¡ratero! ¡canalla!

Era 'l militar qu' estava vigilant y que 'm prenia á mí pel lladre. ¿Qué tal?

Si això no basta per posar en evidència que la curiositat *serveix de molt*, ni may.

No 's pensin; en aquest mon tot té la seva part còmica. Hi ha un renglò en la mèva curiositat que devegades m' ha proporcionat ratos distrets.

Es lo renglò de las *últimas horas*.

Ja 'n poden sortir de paperots d' aquestos: tots, tots los compro. ¡Y m' emporto uns *camelos*! ¡Oh!

Terribles asesinatos, que varen realitzar-se ara fa vint anys ó potser may.

Acontecimientos de Madrid, que parlan d' un miracle verificat per dos missioners a la Conxinxina.

Las desgracias de Paris, que resultan ser un incendi d' una dotzena de capsas de mistos.

¡Qué volen més!

Aquest dia 'ls xicots pregonavan: ¡*Ultima hora con el discurso pronunciado por D. Francisco Pi y Margall!*

Ne compro un y ¿saben lo qu' era?

Una entrega del *Amor de Madre*, impresa al carrer de Copons l' any 46.

A. MARCH.

UN PAS TRÁGICH.

¡Y tal trágich!

No va de broma, nò: esgarrifinse.

Son tres quarts d' onze de la nit. Tot es silenci en lo Castell.

(Perque l' escena passa en un castell: m' havia olvidat de dirho)

La lúgubre tranquil·tat que reyna en aquelles immensas quadras, sols está perturbada pèl somiar alt d' algun patje.

Lo bon conde ha sortit per un assumpto urgent. No se sab si ha anat a desafiarse ó a comprar una capsa de mistos.

La lluna—¡pobra lluna! en tot l' han d' embolicar!—está de perfil, mirant com set ó vuyt estre-

llas jugan a fet. De griso no 'n fa; pero corra un ayre que, vaja, Dèu n' hi dó; molesta bastant.

Lo Castell dorm, ó al menos ho fa veure.

De prompte se senten passos estrepitosos. Bo, ja hi som.

¿Será algun guerrero d' aquestos que fan fer rotllo? ¿Será...? Calla, aviat ho sabrem. Lo soroll s' acosta y va envers lo Castell. No hi ha més: va a succehir alguna cosa.

Ja es aquí. ¡Renoy, quín home! Sembla un bastaix: alt com en Coll y Pujol, gros com en Fontrodona y fort com l' estatua de 'n Lopez. Va d' uniforme guerresco; es a dir, carregat de ferro, pitjor que un barco.

S' atura davant d' una porta falsa; s' abaixa la *cansalada* y... ¡gracias a Dèu que sabem qui es! Es lo senyor d' aquestos llochs, l' amo del Castell, lo terrible conde de la Ma-morta.

Endavant; treu una clau, obra la porta y cap a dins faltan condes... ¿Qué deurá volguer, que torna tant aviat?

Seguimlo, seguimlo: lo saber no ocupa puesto.

Puja una escala molt estreta, atravessa una sala molt ample, passa pel davant dels dormitoris de las damas d' honor... y no s' hi fica. Vaja, 's coneix que porta pressa. Per fi troba una porta y ¡patatrás! a dins.

¡Hola! aixó es la cambra de sa muller.

Pero... ¿qué t' aquest home... vull dir, aquest conde, per tornarse de deu mil colors?

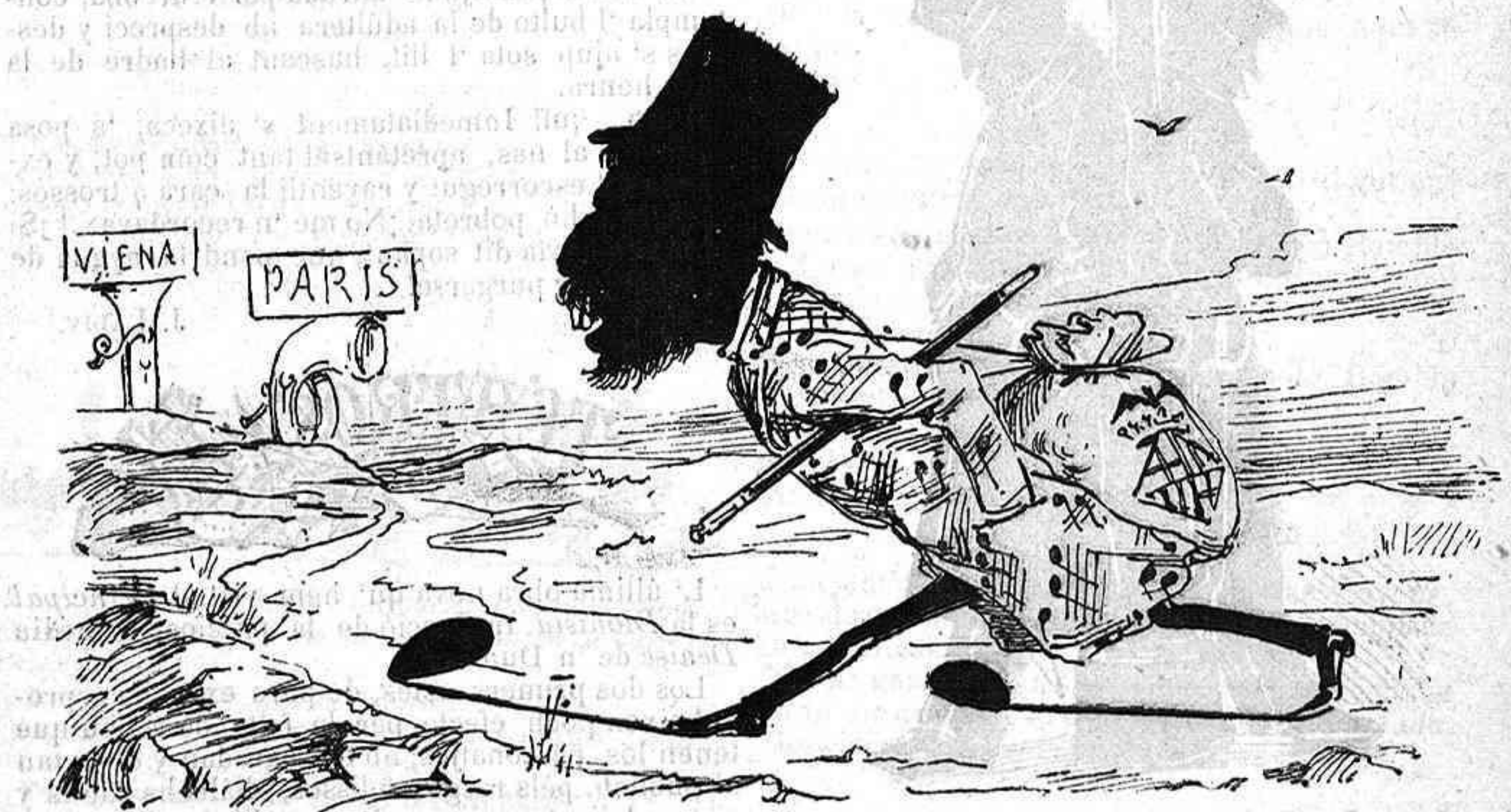
¡Ah! A l' arcoba de la seva dona hi ha llum y las vidrieras están tancadas. Ja ho hi dit que aquí anava a passar alguna cosa.

—¡Condesa!—exclama 'l conde, fet una fiera—¡obriu l' arcoba desseguida, que us haig de malmetre la cara!

—¡Ay!—murmura desde dins sa muller, —espe-reuvos una mica.

—¡Cóm! ¿qué m' esperi? ¡Obriu immediatament, pérvida, pochos modos! Ja m' ho pensava, ja, que me la fregiau...

A CASSA D' INSTRUMENTS.

Sr. Director de la banda municipal, sobre tot no 's descuydi de portar un bombo ben gros per l' Alcalde.

LA SITUACIÓ ACTUAL DE BARCELONA.

Los lladres robant, robant;
lo públich patint, patint;
y 'ls guindillas entre tant,
dormint, dormint y dormint

—Per Dèu, espòs; prenèuho ab calma, no 'us enfadéu ..

—¡Ara diu que no m' enfadi! ¡estúpida! Mira, ja sabs que dels Ma-morta ningú se 'n ha rigut; per lo tant, obra desseguida y preparat á morir; y respecte al teu seductor, ja cal que s' amagui, ó sino 'n faig xixinas...—

En tot aixó, desenvayna 'l sabre, s' arrebusa 'ls pantalons y 's prepara per fer desgracias.

A pesar del ruido que mou ab lo ferro que porta demunt, se sent una especie de soroll com si algú 's fiqués al llit.

Lo conde ja no 's pot aguantar més: fora de sí, fora de mí y fora de tothom, dona un cop de puny á las vidrieras, de cuyas resultas trenca mitja dotzena de vidres, y s' hi aboca com un lleó.

¡Dèu de Dèu! ¿qué significa aixó? La condesa es al llit tapada de cap y tot.

Lo conde passeja la mirada per l' arcoba, contempla 'l bulto de la adúltera ab despreci y després s' ajup sota 'l llit, buscant al lladre de la seva honra.

Pero... ¡uf! Inmediatament s' aixeca, 's posa las mans al nas, apretántsel tant com pot, y exclama tot escorregut y cayentli la cara á trossos:

—¡Tè rahò, pobreta! ¡No me 'n recordava...! ¡Si ja m' ho havia dit sopant, que pendria aygua de Rubinat per purgarse!...

J. LADIV.

L' última obra nova qu' hem vist al *Principal* es la *Dionisia*, traducció de la preciosa comedia *Denise* de 'n Dumas.

Los dos primers actes, de pura exposició, produheixen poch efecte per la falta de relléu que tenen los personatjes; ab tot agradan y deleytan al públich, pèls rasgos felissos, diálechs fàcils y xistes delicats que en Dumas hi ha llensat á mans plenas com en totas las sevas obras.

Pero al arribar al acte tercer, l' atmósfera 's

caldeja y l' acció 's fa interessant; adquirint proporcions gegantescas y donant lloch á la senyora Tubau per lluhir una vegada més sas portentosas y excepcionals facultats.

En Mata 's coloca també á gran altura, per la manera sóbria, justa y enérgica com desempenya 'l seu difícil paper.

Lo públich va tributarlos una ovació entussiasta y merescuda, que s' ha repetit cada vegada que la *Dionisia* ha tornat á posarse en escena.

Continuan en lo Liceo los grans concerts dirigits pèl mestre Nicolau. Diumenje va tornar á executar-se *Lo triunfo de Venus*, obra imensa é inspiradíssima de la qual ja 'n parlém més extensament en un altre lloch d' aquest número.

Al *Retiro* tornan á campárselas ab l' ópera italiana, posada al alcans de totas las fortunas... que arriban á dos rals.

L' *Español* mira si pot reanimarse fins que vingui l' istiu, trayent las arnas de la famosa *Mascota*. L' idea es molt bona; pero 'l desempenyo de l' obra, nò. *Váyase lo uno por lo otro*.

N. N. N.

EPÍGRAMAS.

Tot sopant á ca 'n Pasqual deya un dia en Marcelino:

—Jo tot l' any menjo tocino y encare may m' ha fet mal.

Mes desd' are no ho pot dí, puig anant ahí 'l matí á veure al seu cunyat Boix de porchs trobá una ramada, y un li clavá mossegada que 'l pobre encare va coix.

Quan s' enfada 'l cego Enrich, qu' es home de molt orgull, molt cremat exclama:—Estich que ja no hi veig de cap ull.

PEPET D' ESPLUGAS.

En Guillém, fill de Rubí, qu' es un xicot molt instruit va enamorar-se una nit de la noya de ca 'n Pi.

Y anant per l' assumpto un dia li van dir:—¿Qué vè á buscá? y ell diguè:—L' hermosa má de sa filla Rosalía.

—Aquesta sí qu' es salada (li van dir) ¿no véu Guillém que si sa má li doném la noya queda esgarrada?

J. ASMARATS.

Lo dijous, dia 8, de la senmana passada, serà una fetxa memorable en los anals de la historia de Catalunya.

¡Oh! ¡quín dia, grans deus, quín dia!

Va arribar á Barcelona nada menos que Dom Bosco, sí senyors, Dom Bosco.

¿Vostés no saben ab qué 's menja aixó?

Jo tampoch; pero 'm sembla que no 's menja de cap modo.

Dom Bosco es lo fundador dels *Talleres Salesianos*. Una institució religiosa que no se de qué cura ni per qué serveix, si bè es de suposar que algún fi útil deurá tenir quan Dom Bosco se l' ha empescada.

Ja veuhem que Dom Bosco no es pas un qual-sevol...

¡Y tall! ¡Dom Bosco!.. ¡De quina carta se 'n van!

Pèl demés, Dom Bosco tant bon punt va arribar á Barcelona, lo primer que va fer va ser descansar, com qualsevol persona de la classe de paysans.

Després se 'n va anar á Sarriá y... deixém explicar la cosa al simpátich *Brusi*:

«Los patis y la fatxada dels *Talleres Salesianos* estavan adornats ab *vert*.»

Aixó ja fá neo; seguím:

«En los talleres hi havia molts protectors de la Obra y molts vehins de Sarriá.»

¡Pobres vehins! ¡ves ab qué s' embolican!

«Un repich general de campanas va anunciar l' arribada de Dom Bosco.»

Vaja, ja ho diu la cansò:

«Las campanas van tocando como si fuera el obispo.»

«Després—continúa 'l *Brusi*—Dom Bosco va retirarse á la sagristía, ahont va rebre á varios sacerdots, estudiants del Seminari y altrás personas que 'l volían saludar.»

Y jo, com no vull ser tosco

y m' agrada quedar bè,

vull saludá aquí també

al venerable Dom Bosco.

En resumidas quèntas una festa clerical, senzilla y sumament inofensiva. *Voilà tout*.

Lo que m' intriga son las banderas pontificias que diu que figuravan entre 'ls adornos de la fatxada.

¡Banderas pontificias!

No sabia que 'l pontifice gastés banderas.

Diguessin pendons, encara...

O més bèn dit, pendatxos.

De tots modos, Dom Bosco ja sab que aquí se l' estima.

Es precis que consti, Dom Bosco.

Lo *Brusi*—torném ab lo *Brusi*—ha tingut un' hora tonta. ¡Ell qu' es tant espavilat!

Figúrinse que aquest dia, parlant de la Ramblà del Liceo, va escapárseli de dirne Rambla del Centro.

¡Home, home! ¿Y la santa tradició?

¿Que no se 'n recorda que allò es la Rambla dels Caputxins?

¡Miri que 'ls seus lectors s' escamarán y deixarán la suscripció!..

Alerta, y no ho torni á dir més.

L' Ajuntament ha concedit dos plomas d' aygua, libres de gastos, á las germanas de S. Vicens de Paul, d' Hostafranchs.

¡Quina ganga! Aquestas bonas senyoras sí que podrán dir que la seva aygua es fresca y regalada.

Regalada, sobre tot.

Un sabi suis ha descubert un sistema pera co-neixe 'l carácter de las personas, mirant lo calsat que gastan.

Un pobre que sentia llegir la noticia, deya:

—¿Si? Que vingui aquest bon senyor: ja m' hi jugo qualsevol cosa que lo qu' es lo mèu caràcter no es capàs d' endavinarlo.

En efecte: anava descals.

Ha mort lo mestre Dalmau, celebrat director d' orquesta, que més de quatre vegadas havia sigut aplaudit pel públich de Barcelona.

Ha mort pobre: jera un artista de cor!

Acompanyém á la seva familia en lo sentiment que deu experimentar per tant sensible perdua.

Los tribunals de Málaga están á punt de fallar una causa molt curiosa.

Se tracta de un pastor que, per treures la gana de sobre, s' ha menjat quaranta cinch cabras del remat que guardava.

Y ¿saben en quants mesos?

En cap: se las ha menjadas en quinze días.

¡Déu nos en quart d' un pastor ab gana!

Si jo fos del pastor acusat d' aquest abús me defensaria molt senzillament.

—Senyors—diria al tribunal,—á mi ¡varen donarme aquestas cabras porque las guardés. ¿Hi ha cap medi millor per guardarlas que menjarse-las? Lo qu' es ara, ja pot estar bèn tranquil l' amo; las sévas cabras no fugirán.

Han sigut declarats inútils pel servey vint y tants barcos de la nostra armada.

¡Adios. esquadra espanyola!

Ara sí que ja no 'ns queda més que 'l *Montseny*. No la montanya, 'l remolcador.

¡Ah! ¡gran noticia!

¿Saben lo *Restaurant Martin*? Donchs, fills, lo tal restaurant acaba de sufrir... no 's tracta de cap desgracia, acaba de sufrir una reforma notabilíssima. Hi ha una secció denominada *Café glacier* ahont s' hi despatxan uns requisits que ni á Londres, ni á París, ni á Reus los serveixen millor.

En fi, no 'ls diré més que una cosa: si son personas de gust, vajin un día, un sol día, al *Restaurat Martin*.

Si hi van un día, ja están catequisats: hi anirán diariament.

En una travessia del Paseig de Gracia hi ha una casa ab un lletrero que diu aixís:

Casa de comida de LA Ensanche.

Ja ho veuen, en arbre caygut tothom hi fa estellas.

Aquest fondista haurá reparat que l' ensanxe estava deixat de la má de Déu; haurá vist que allí no hi ha urbanisació, policia, seguretat ni res, y haurá dit:

—¿Si? Donchs aquí que no peco.

Y ha convertit l' ensanxe en femella.

Jo respecto 'l dret que té aquest fondista de guisar com á n' ell li sembli bé; pero li nego rotundament la facultat de falsificar la gramática y cambiar lo sexo dels ensanxes.

Avuy, per consideració, 'm callo 'l nom del carrer y 'l número de la casa, en l' esperança de que farà arreglar lo lletrero; pero si no ho fá, passaré per sobre de tot y descobriré que aquesta casa de *comida* es al carrer del Consell de Cent, número 309.

¡A lo dicho!

L' escena passa á Reus.

Los soldats d' un regiment de caballeria van á confessar—lo qual, entre paréntesis, es molt laudable—y al acabarse la bugada dels pecats, observan los jefes que hi ha un soldat que falta á la llista.

Lo buscan per tot arreu y per fi 'l troban, dintre de un pou que hi ha á l' iglesia.

Aquí venen los comentaris.

Uns suposan que alló va ser la penitencia que va donarli 'l confés.

Peró altres opinan que 'l tal soldat no deu tenir prou fe en la confessió, y va creure que 'l millor medi per netejar-se la conciencia era pendre un bany.

Tot es cosa que pot ser. Hi ha soldats que la saben molt llarga.

Mirin á quin temps hem arribat.

Aquest dia va descobrir-se una fàbrica de moneda falsa. Pero no de dobles de cinch duros, ni de duros, ni de pessetas; sinó de calderilla, de miserables monedas de deu centims.

Lo dia menos pensat nos falsificarán los xavos.

¿Que no ho saben?

Ara tractan d' *empedrar* la Rambla ab fusta.

Las nostras autoritats municipals son aixís; porque 'l seu cap es de fusta, voldrian que tot ho fos.

La corrida de novillos del últim diumenje sembla que va acabar en punta. Jo no vaig anarhi; pero un aficionat va ferme 'n dos quartos d' aquesta manera:

—Ha sigut una *corrida* de veras; *corrida* pels toreros, que l' han rebuda bona, y *corrida* pel públich, que n' ha sortit tot *corregut*.

Si ho entench que 'm pelin.

Tothom sab que s' ha constituït á Barcelona una associació contra la blasfemia.

Per combatre 'l vici de blasfemar, jo no sè cap més medi que la propaganda y 'l bon exemple. Los més desesperats fins poden acudir al Códich y demanar que s' apliquin multas contra 'ls blasfemos.

Ja ho veuen: medis tots ells gratuhits, que no exigeixen cap sacrifici de butxaca.

Donchs á pesar de tot, hi sentit á dir que 'ls individuos de la Associació han satisfet una cuota mensual.

Vaig voler enterarme á qué la destinavan, y vaig treure en clar que 'n feyan funcions d' iglesia com si aixó pogués impedir que 'ls homes blasfemin. Perquè demanar á Déu que s' interessi perque no s' renegui, me sembla ocios: ell mateix té interés en ferho sense que li demanin. Y en tot cas, podrian demanarli sense necessitat de gastar quartos.

Jo comprendria que 'ls fòndos del' Associació se destinessin á impedir que las victimas de la fam, de la miseria y de la desesperació, poguessen faltar al respecte á la divinitat.

Aixís al infelís que n' anés á dirne un de cargolat, podrian taparli la boca ab un duro.

Peró que tot s' ho menjin los capellans... Aixó no es una blasfemia: pero es una de tantas socallinyas de que 's val la industria religiosa per guanyarse la vida.

Un de aquets días que plovia tant, m' havia resguardat sota 'ls pòrtichs del Liceo, quant te veig passejar tranquilament á un amich mèu pèl mitj de la Rambla, ab tota la calma imaginable.

—¡Joanet!... ¡Joanet! .. vaig cridarli.
—¿Hola, ets tú? diu acostants 'm. ¿Qué hi ha?
—Y donchs, ¿que t' has tornat boig, que surts á passejar ab un temps com aquest?
—¡Oh! No hi sortit per mí, hi sortit á passejá 'l parayguas.
—No t' entench.
—Ja veurás, antes de ahir al café, varem cambiá 'nse 'l: en Manel va pendre 'l mèu, y jo 'l sèu...

—Bè, ¿y aixó qué vol dir?
—¿Qué vol dir? ¿Té sembla que mentres ell tal vegada está fent malbè 'l mèu, jo li tinga 'l sèu á casa mèva bèn guardadet? ¡Ca! ¡Ojo por ojo; diente por diente; paragua por paragua!

¿Saben quín es l' extrém per un apotecari?
Purgar un delicté.

Fan cárrechs á un jove que ha faltat á la lley no afiliantse perque 'l quintin.

—Escolti ¿cóm es que no va presentarse 'l día del sorteig?

Lo quinto, quadrantse respon:

—Senzillament; pèl respecte que 'm mereix la lley.

—¡Qué diu are!...

—Si senyor: la lley prohibeix terminantment los jóchs d' asar.

Entre criadas:

—Vaja Mariona, que aixó de servir á D.ª Rosa, déu anarte molt grás.

—Que vol dir Treseta?

—Dóna, que de la compra, sempre déu quedarte alguna coseta. ¿No es cega la tèva mestressa?

—Sí, la veritat, es cega; ¡pero mira tan prim!...

Un sabater era tant desgraciat, que deya un sèu conegut:

—Pobre Vicens ¿creurías que ab aixó de la quinta del noy y la malaltía de la dóna no li han quedat ni dos quartos per comprar pega y fer un nyinyol.

Un que ho sentía, va dir:

—Si que noy, ¡tè pega!

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA 1.ª—*Sor-ti-rán.*
2. ID. 2.ª—*Rap-so-dia.*
3. ANAGRAMA.—*A tina-Anita-Tiana.*
4. MUDANSA.—*Vals-Mals.*
5. LOGOGRIFO NUMÉRICH.—*Mansuet.*

6. TRENCA-CLOSCAS.—*Ansias-March.*

7. TERS DE SÍLABAS.—*CON RA DO
RA MI RO
DO RO TEA*

8. GEROFLÍFICH.—*Per cardedeuhins Cardedeu.*

XARADAS.

I.

Un tros de terra d' estima
prima;
vol estar tota persona
segona;
parentiu es sens espera
tercera.

Y per curarse D. Pere
de la enfermetat que tè
marxará l' istiu que vè
á *primera-dos-tercera.*

TARONJA DE CONVENT.

II.

Prima-segona-tercera.
Tersa-segona-primera.
Prima-segona-primera.
Tersa-segona-tercera.
Es igual, igual, igual.
Encar á *hu-dos* conservo una *total*
del temps de la Milicia Nacional.

A. KIN-FO.

ENDAVINALLA.

Alguns me solan menjá;
com los bons cantants tinch tó;
soch groch y color no sò;
com las personas tinch má...
Vés si 'm pots endaviná.

PETIT HOME.

ANAGRAMA.

—¿Que tens gana tabalot?
No: ja he *total* ab en *tot*.

FRANCISCO Y PERET.

LOGOGRIFO NUMÉRICH.

- 1.—Consonant.
- 4 3.—Nota musical.
- 1 5 2.—Per Carnaval.
- 6 8 6 8.—Nom de home.
- 2 7 1 3 2.— » » »
- 2 4 2 7 8 1.— » » »
- 9 7 1 3 2 6 8.— » » »
- 1 2 3 4 5 6 7 8.— » » »
- 7 8 4 6 3 6 8.— » » »
- 1 2 4 3 1 8.— » » »
- 2 2 1 8 6.— » » »
- 2 4 8 6.— » » »
- 6 8 5.—Un número
- 7 8.—Nota musical.
- 8.—Vocal.

CONVERSA.

—¿Qué tal, com está, Angeleta?
—Per are molt bè. ¿y vosté?
—Trempat, ¿y sa mare?

—Bè.

—¿Que no vè sa cosineta?
—Ja vindrá demá á la nit.
—¿Ah, sí? ¿sab qu' es molt bufona?
¿cóm se diu?

—Pensi una estona
qu' entre 'ls dos ho havém dit.

JOSEPH ASMARATS.

TRENCA-CLOSCAS.

PINTA DE LA TIA.

Formar ab aquestas lletras lo nom de una artista.

J. BLANCH.

LA COMISSIÓ CABALLÍSTICA BARCELONINA.

- Y bè, bè, bè; ¿ja es de confiança aquest animal?
 —¡Ay, señor Arcarde, y usted, usted me lo pregunta?
 —¡Com que vosaltres los gitanos acostuméu à esconder l' huevo à todo el mundo!

GEROGLÍFICH.

DI

S

RL

A

DOS GENARRAS.

EL VOLAPÜCK

LENGUA MERCANTIL UNIVERSAL

Novísima gramática, por J. COSTE, intérprete traductor jurado, profesor de varios idiomas, un cuaderno en 4.º, 4 reales.

Curso suplementario de varios ejercicios, temas con su clave y un Vocabulario Volapük español y viceversa, (más de 5,000 voces), por J. Coste, 1 tomo en 8.º 8 reales. Véndese en la Librería de Lopez, Rambla del Centro, 20, y demás principales librerías.

BARCELONA:

Imp. de Lluís Tasso Serra, Arch del Teatro, 21 y 23.